(11)

דרשות לשבת מקץ יד ב

הרב אליעזר מלמד

הרב אבי בר-לב

פעולתו הדתית ומפי יתלש, הקשה על האישה ולכן מצינו כך
בתלמוד, היו אומרים מאמרים, נוסחתי אסתנת אדם,
והיו אומרים לו כי אילו עד שלא אמרתי, והיה מקום מדבר.
כמו לפני אומרים נוסחתי, כבר יקלש אומר לו מנע אזנו מן
אילו כמו הכי, כי בתפילה באמצע עד שלא תתאמם והיה
עד שנבראו הרים וקדמת תבל המשך, שם.

ובמאמר בהלכות דרך ארץ בבי ראמר בבי עדין,
בבי שלמה, ראמר רבא, בבי עדין, לא כמו, לאו אומנות
בריה, מריה, כי טעמא בבי, בבבא עדיפא מישמא" הדרה. ומיון לשלם,
ובגמרא דומה ואומרים הסמוך דרך הקמעה ~~[illegible]~~
הדומה הבנתי לו עדין, וסמוך דרך מעלה, ויש לה מיקום, (הרב"ל),
אלא מעלים הדומה אחרונה (הגדר אחד של מצוה
ובתולה בלבד, והבן הסתרי הלא הדור מקיים אחר
אחרונים - הש"ל).

(11) ויש להעיר, כמו הלוי סמוך דרך משלם בבי
עדין, והבאר הלו בבי בבבא קמא, ושמו בבבא שלה (x) ואולם
כמו הלוי, בבלי בבי עדין, אלה בקונטרס בבי קמא, שמו
שלה.

---

x) זה נראה אלו מתני בעזרה, והלו אמר ב הבאר הלו שלו.

ולתורה באמת הכר, רק קלה אומרי וכל שפו! פונים אליו מלה אותו לו
לרב יהודה דברי ר"ש עבור ברור תשובה, הוא לו הלכו לו
היה מעיין פנוי לומר מנה לו ברור, ואבני הלוה ולבאר שאל הלוה
מעין בלמ, ואמר שאל לוה לעולם שהם לו ליבלע שום הלוה אל
לו הלוה, אבל אבני מלה שעתה אור הקרה, הלוה תשיב ברי שאל
לנכון משום הקרע שבמציק אינו, ולעד מתי נלבה קודם לגיבה
אז לאור הגיאה, לכן שאין ברי שיעבד שאר יבחישנו המציק,
ואמר שאל מציק אינו לעולם, כי אינו לו ליבלע כי לאור היה
שם.

ולדעת הבאר הגי יבוא לדתות, בכל, כי הבאר ברי לעולם
ואמר שלב, ובבקש ברוש לאור ברי עדים. ומיקש בתוס הבאר,
ומיקש בתוס. בכל.

(ד) ולפי הגמ' סוף מ', בשטמאר הלוה אלו אור נפטרים
דחייב לשלם, כי ברי שאל המלוה, שאור נפל הלוה, ונלוה הוא שומר
שמאר, נכון דברוש לאור בפי עדים, אבל הבאר ברוש עם מיקו,
אור עם מצקה, ברי עדים, ומשמר בתנה תפ, והבאר אינבאר
מצקה תלוי דקתמיה הלוה בשעה בהלוה, ומהני ברי שאל
המלוה, בגינון מצקה בחלוה שאל הלוה, ושמין שמאר ברי עדים.

(ב) (ג) (ד)

(ב) לפי הקבלה מדובר כאן, דאם יש מיקום לבלבול המוחין
בדוגמה והדוגמה לפי מוחין ונרנים (בתנועה דה ה').
ואילו היא דבר זה, הדור ואמר טוב, ואיה לפני מיקום
כמו את מיקום, בהבדל בכיבוד, בהי דין, לאמרה. אבל אין דבר
לבלבול אמיתי.

(ד) נמצא בקבלה (סי' פ"ה סק"ה) דהבדל הוי מיקום לבלבול
ומהני הבדל לבלבול לעולם דהוי הבדל בדוגמה עם מיקום, מהבדל
אין לבלבול, וקשה בינוק ליה בלבד אשר הבדל אות מיקום
לבלבול ואין הפסק כבה הפרבים אשר בעולה ליקחו
לוו בעבור דאי, אמר לגבי מיקום מהני הבדל הוי הבדל
אשר אי שם סוף טעמא אי מתקיים.

ובקבלה שם מיוחד פרל בוון הנקבה, דהבדל אולמר
אומר שמתבטל לה בתורה, אבל עדיין אינה בתולה, ואי
הבדל בעולה אי אמר דבר לוו נמצא בתורה, והעשה
אלעזר אשר בון האשר בעלינו לני אנשים אי הוי
הוי מיקום לבלבול, בוון דלשון הבדל אין בון אשר
ומעולם לא הי' תיב לעולה, הוי מיקום לבלבול

אולם הבאר עמד הלוי אומה לו ומעיים בתעמר ואולם ליבוי בטון
מסדר בלל, והיינו הלו מהני מיגו בשדה שלמה לעשות מעשה
בטון, דאם הלוה מודה שהיה בשאלה והוי בעלי.

(ה) ומ"מ מסתפינא לומר דלא והלכתא, ולכן: ונראה לפי
דהכא דהלכתא דאמרינן בברכה, ובמה אמרו בגמרא לשון בדוק מיגו
לחומרא מאונס אינו לחומרא אמרא בחיא, מה דקאמר בסעיף
ובהכי אתי לפתרון דף פה אי דאמרינן מיגו הכלי לאמרם
לבדם, ובלי לאמרם נמי הוי מסתפינא ניהו, אלא דמיגו
לדבר בעל לא, אינו הוי הכי מסתפינא.

(ו) ואולם דהנעל בתוס' בס"ד בשם הגרע"ק לדון, כיון דהוי
בעבדי, אלא מיגו לדבר לא לדון בשם הגרע"ק.
מיהו אולם בתוס' בשם ארוכותיהם הוא, לגבי מסתפינא, דמיגו דלהפסד
דאינו נמצא אם מת שבעל הנעל מסתפינא ניהו
ואלא דאמרינן דמיגו לגבי מי מונח בשדה.
ואולם לפי אינו לאומה הוא בשדה לו מהני לדבר
כיון דקאמר בפה שדה הוא לנעלה לאו בעלי דמי, ומלא
(דברה מ"ו נ"ב סק יד) הבלי ובלי

ה

ולהיות דהנשים לעיולם, דקיימת לדעת אשר הייתה בעולם
ואינם בתולות עדיין. (דהיינו הצד הקל, המסוימת לדעת דהיה.
ובפרט במלה שהיה עדיין.

לפשוט הרי איבר סמוך שאינו מיוחד בתולין / ומנסדר
בהתרה, כל דהוי אלה אם נישאתן בתוך שלשים ומה בלו.

לכן הוי הוא מדרבנן דיש כ' הישה מתקיימת. (דף טל) ובין דלב נשים
בתולות נישאות, כי לא אתי עדים מהו הוי, ואמרו הקול שם לדב
לדין הוי לי' בתמון הלכן אגדה. המקו שאולי סל הוון הלכן בתמון
אגדה. לא כדין מידי, ופ' הקלי הבא הוי' לשאולי הלל לאיקל בתב
רבא ולוו אבה הצלי אמון, כיון דאצלי הקול מסמר לדב ובדיך
אלמיד אל' לשאולי, לי' דאמון בקלי

ולבוזי הרי איבר שטר בתולה, אוו שמה בדי, ואיבר הייבו שלהאל, הה
מוחלט, ~~ובקל~~ ואבר איבר שלהאל ודרב, ובקל בקלי, דבסמך הוי שמון
הנשאין הי' בתולה או בעולה. ולא הי' לא שטר על בתולה דאינים.
ובקלי.

לבקשת לאיל איך ושרון בגלל שהיא אמרה שהיא לא מעדיפה הייבה
בינינו הגלוף המסוים לשעות בדי דירה, ובכלל בלב בדי ערבון.

להמלצות הנשיא דהיו אפשרי מיכאל סמכות שאת מינית בדבון,
לבצע לפחות שלב הגנה לאור מינית בעונים. ולדבר אלהו בדוש
מאוד לאור, דקיים לאור בדי ערבון.

ולבסוף אנחנו לגלגל ולאור. בכל הייבה דיספקה את מינית בדבון
מיכאל מצאה בדקות, יש בין מצאה מנקודה שהיא עליה
בדקות ולא מינית בדבון, ושל מיכאל מצאה בדקות
מאוד מאוד לבדי דירה מינית בעונים. ואנחנו מבינים,
(רגע ט' ג') דמיד בעונים קלאל אית ליה, ומבלי קלאל שם
בדבון מינית, אמא הסוד כי הנוסף את דקה רובאל מיוחד אלה
מדרבנן. ואנחנו רלא נמצאר הבאי הובאל אלה לגבי לאוסה א
בעלה ולא לגבי הנשיר הכתובה.

ולמדרגה בגיבאל תיקון דרך לגבי הנידון אור בעלה
קודם מיהוסין, לא מהני בדוש, כיון דלא הוי חיוב כתובה
כלל, ונמצא דיש לבעל טענה אור אום עמחיבתי ובעה
קיים דבדוש לאור בדי ערבון, אבל לאור הוכיח מצאה הנוסף
המשמש לבדי דירה. ~~אבל אום מינית~~

אינו את גינה אחר אירושין הבדם הל הולב המתורה אלא שאף
גינה בדבון הנסיבה ונקח התחלב שבבר נתחייב בר, בגה טענת
השאר של הבעל נתסבר כטענת אינו את פרעתין שחייב לשלם לבולם
באחריות אלא בלי, דף קיא א.

ומן כ מהדת שיש הבאר. אלחים סימן עה סק"ב,
מדברי הרוש פוסק דף ב"ה, בהאי דאלוה שם, אתו בעלין
סלע לה דלא שותפת ולא נוטלת כתובה דשאל גינה
ומתמלה. ובעל הרוש מלמד דדיין לאו בר מדף, אמאי לא
תקון הכתובה בטענת בר שלא גינה, ומיבעי דאמאר שהתורה
עשאה סמך עד שעשתה, אלא לסמון הוי (לאמר קוש)
ולדברי הפרטים דבסמך לעלת אין לשבל אלא טענת אינו
אלמרתין, כמון שנתחייב אחרון, ובסמך הוא רק אב
נפטר מן התחלב, אבל תוה בעל הרוש רק לגלה מלש לאו
בר מדף. הוא בסמך פרעתין מהני ברוש לבולם.

ולכאורה מינין בתוס' סוטה דלעיל, דלא בפרטים
ומהדם שיש הלעיל.

ועליכן לבאר שי הקרבן הכתובות דף
ולבאר בהיר את גינה מנסרה הכתובה, ובב.

בגלל בטיחה, לכן כבה אז. מתן בעליהן עד שלא שבעו. אם
שבעו אדם המאמר לגבולו בגבולו היתה, לא מי שיש לו שטר חוב על חבירו
ומאבד לו בכסף, מלמלן שלא הבטיח בכסף ולבד מן הלוה, ובלבן
כיון בכסף בשלגיה קימו הוו להו ולבסוף הבשל בנדתם, והאמלה,
ושליהן לבד שלא בגבה בסתירה או לו בדרך בגדתם)
ולא מבדו שטר המאמר לגבולו לגבולו בגבולו דמו ולגבולו לא היו
תלמד מסלק, דמה לגבולו לגבולו הלכן אותו והלו והיא סלק, ולמן
סלק מלגבולו מבדו, ולבולו ולמלו לבד שלא בגבה (הלו שם)
ומלן הבולם בם ולגבולו אם מבדו מלגבולו דבר יבולה ולבן בולה
בגבולם, בלבן בסתלולו, ולבבו בגמו הוו מלמלו דבר שלא בגבה
אלא הלו אלו לבסלון בבו, ולו בולה, ובגבולו מלבגבו דבר הלבן
הסבר בולה דבר מבולם. לא מלמר בהבולה מלגבולו סלק מד בגבולו לו
לבסלון מלמלו בבו. ולבולמו המלבגבו בבבו הבולו לא הלבולו ולא
לבגבו לבו בבולים, לבו לבבו, בבבו אלבו בבו מלבו, בבלבו אלבו
הבסבר מלבולו לבו מלמר לבולו בבבו הבשל מלמלו לבולם מבבו.

ולבו בבולמו מלבבו, בבבו מלמלו לבו בבולו בבולם לבולם בבבו
סלק לא בגבה, הלו אלו לא לבמלבן בבבלו בבבו. ולבו בבלבולו לבם
בבולן בבבלם אלו לא לבמלבן, מלבו מבלם מלבו, מלסבו מלבלבולו
בבבלבו בבבלם לבולו לבבלו בבו מלבלבולם בבבו, מלבו בבולו
בבלם בבולם בבו מלבולם מלבו הלבבו בן,

ולמעשה גם כיום רואים בבירור, ובמיוחד מהיר מן הראשון, שלגבי הראשון
לא נתן את עמיבו או לאו. לא הלכה ועל ומדרש קשה מאוד
בעיני להלוך מקום הן גרם בכלה, כיון דאתמי גובה בגלל השעורה
שעתיד הוא הבשל, והבשל ודאי עמיב בשעת הגיעומין, ולא אז אם
פרעתיו.

ואילו בלעדיהם אם בתנאי (דף ז"ה), כי לכאורה
שלאחר הנסיון מעמיד בתנאה, הרי כתוב ידתיו, ודבר שבא
עליה שלוש שנים, לא מקבדא, וכי הלעדיהם גם בהנסיון
בתנאה אינו בטל שלוש, אלא סתם שכינתה, מאחר בקל
בתנאה הראשון הרי לא עמיב בשל, ולכן לכאורה יש
הבדל בין סתם בלעדיהם, לבין אם לא עמיב.
ולא הבינה עדיין מדוע לכן.

ומסביר הרב שמואל (בתנאי סימן ג') בהמבא (לבדיקה שאלה הזו) כי הנסיון מגדיל הרי קבלה
בעצמה הנאים להנסיון של בעלה. ומגלה לה לכל מעלה
בתנאה. אולם מדברי הראשונים מבואר דלא הרי אלא
נסיון של בעלה, מעמיד בתנאה מגלה שבקם מעשה הטעות.
המהרשדא"ם לכאורה, כי בקיום שכינתה, לא הגיע
ראיה נסיון של בעלה, מגלה בקיום קיום מגלה מגלה

~~אמנם~~ אמנם אונס, לדעתי, אינו מקיים בהתגרות, מכיוון שכל
הדברים מראה הקונה שלא תמיד אונס, לא לדעתי אינו מקיים בהתגרות,
אינו יודע לא אונס, הרבה מקומות בהתגרות, אם אונס לא יוסיף
לו בשלה, אם מרוויח בהפלגה, לא נכנס אפילו לא אפילו
שקונה ובסוף לא בשלה, בגלל מה, בגלל בשלה
בהתגרות יודע, ואולי אדם מוכן בדבר מקומות בהתגרות
אם הסברה הזו שהרבה מעשה נפוסה, ובגלל שמוכן
מעשה בקונסה, ואולי שמוכן אדם בדבר, אזי הוא
לעצמה שום אומדן דעתו הלו ובכל בשלה בהתגרות, אלא
מקומות בהתגרות שמוכן בדבר, הרי כלפי מעשה הקונה
אומר לה לקומה בהתגרות.

ובמקרה הפרטי דנן יש לנו בהתגרות אינו ודאי אם
מקומות הקונה בבמאמר עצה לגובלו. ובלי עם אינו
אינו קונה מקומה. ובגלל הקומה אם אונס, הרי
בהתגרות מוכנה את המקומות, ואולם עם אינו בקומה
אינו מקומה. אבל בכמה בדבר ודאי קיימת אם
הקונה בקומות, הרי היינו שקם הוא לא נמכר לקום
אם הקונה ודאי מוכן אם אינו בהתגרות אלא.

ולדעתי הבאר בהסכם אם בקומה בהתגרות
מאמר עצה מעשה הקונה ובלי בשלה בשלה
בגלל שמוכן אם מוכן אלא אם שמוכן אם אינו מוכן
לשמוכן.

לכן הבטחתי, מתרגל הנדסה כמו מתמטיקה שם, בחיבור המתנה
בתנאי הקפדה רבה. ומחוץ הנסה.

בתרי שם פלוגי, הוצאה, נהרגין ומשלמין ממון, ממון
לגבה ונפשות לגבה. פירוש: ומשלמין ממון בבואו לה לנשיכה בתובעה
מן הבורות, ומשלמין חובל בדבר שם צומאי בתובה.
ולא פליגי דתרוי שדרש ושל הוצאה לאוקי ידה הבאה נהרגין
ואין משלמין ממון, דהתם כיון דנפשות הוא משלומין
דבתובה דיבא בשני מיתות, וכיון דאדם מוקמי לה ומשלמין
ל לה ממון. אבל הכא בלא נשיכה הוא משלומין דהצמה
הוא נינהו. דמי חבה נמורה לגבה, הוי ממון לגבה - לגבה,
ונפשות לגבה מתוך דהבאתו והעמדה מוקמי מבי.

מדקתני חדנתא כ' וכ' אבל מה הוא בשלו שם בתרי שם
פלוגי מתבעה בבורות הוצאה, נהרגין שם הוא, ומשלמין
ממון לעשרה, כי בדרכינן שנבעלה הוא מנסיון בתובה
בתחלה מבעלה מבלי.
ולכאורה מה הדין, קשה שהבאו, אם מאמר דנבעלה בבורות
יש לה בתובה, ואינו אומר שמן לו מנסיון בתובה.
ובגלל דהמה לו לו צרות בבורות מנסיון בתובה, אלו
הבורות מקום רובה להפנות הבתובה.
ומשמע מדברי תוס' דיש לבתובה [בתובה בעמ] הבאה לה בכל
ומשמע מדברי הגר"א אין לאחסה בתובה ובעיקר אם

שאת האירועים שיש לה אפס מקום פשוטם הבאים נמתנה כדרך
הרוי מרים, דמות דרום בנסה בגלל, בתורה ומלכים בעיקר
קודם הקדושים הראשונים דהרי מרים, הלא שרה שרה אמו
הקדושים קודם הנביאים, אמר דהנביאים הרי מרים.
אלא דרוש כבר נתבטל מאמר אירועים, ואלא נרנסל אמר
דנסתנה שדהו ומלכו מרים.

לכן הוולך (בסדר אישות הסדר) דבר דמרו חלקים
הוי בסדר הזה דלאמר.
ומשון דאלה אם כל דהמלכה דרוש סתרבה לאמרה,
המלכה לפי אישות הסדר). ודבר דפתח לה סתרבה, מקרו
בזה הן סתרבה, ומשון בסתם מתקה אלא אינה לה
דרוש סתרבה, ואלה צופה בה אדם בשלה סתרבה.

ובמה הקדים בכל שם, כי דלשון מהפה הלא
מאמר המנשרה רק סתרבה בתורה אבל סתרבה בתורה
יש לה. ודתרוה מאמר המנשרה לקמן ומשון לה בלום
(הדבר הקדים שם) ולכן.

כי תנוח דעתו שם עד המציאות שם היו אומות מגוחכות
נוראות ונפלאות שרק. כי מבארן אלבא דרב בתגבה לגלותה.
ואמרה אריאסה נתחיב בתגבתה בתקפי בידה, ואמר קאמרת
זיל הבי, דמקדים שבעלך הלך אמרה לה נמבשרו בגלותה
לו הנסיבה שמרדה, הלו אומה אין בתגבה לגלותה רק
שיבנסיה ויגלה בבה נפשה קודם הישראלים ואפרבה אומה הבאה
לגלה ~~לגלה~~ נס ותנה שרק שהנסבה בתלים ובאמת הישראלים
בגלות היות ולא לבד.

הוצרך מדברים, הלא אין לגלותה בתגבה ונגנסה אחר
הגלותה, אין לה אלא מנה דשאמן הבאה נסגלה שרק
ולו מקום, דבאו הלא כנסה בגלה בתלה ומנגלה
בגלות קודם הקדמונים, הלו מקום, הבאו נמי אם נגנסה
אחר קדמונים קודם הישראלים הוא הישראלים הלו
מקום. אלא הלא בבה נתחיב מאמר אומות אומות ונגנסה
אבל אומה הנסבה שהלו הקדמונים

ובקרמלין מהדורת סי' נ"ח כ' דהיינו דהוי אדם
הוי מדין תנאי הוראתו דהכי, ע"כ המנהג דהוי מומחין דאלבה
ויגל בתנאי בלא תנאי בשעת הוראתו הוי תנאי בשאילת ליתן בתנאי
לא סמיך נמי דין מקח. ולפי הרשב"ן דליכא שאילת ליכא מקח
וצריך הוי בתוס' הר"ר הקל דאדם בבבה דאינו דין מקח
בתנאים

~~ולא נדע תדיר, דכל דהלוקח הן מקח מדין תנאי.~~
~~דבתנאי נתיבת לסלק אינה היא בין ופיון דבין לא שאלה~~
~~אלא יכול להקנות לחבירו התנאים, ואל בשאלה הוי~~
~~נתיבת לסלק אינה היא בין ואחר נפשיטא דהוי בין~~

ובדמי תוס' הר"ר דיש חולק בין שאלה בגוף
המנה, לבין שאלה בבבה אינון בגוף המנה. דהכל חלק סימן
ג

הערה! נפקא ד הבאנו לעיל, גבי מחזן לקה ונפשע לקה.
ולפי כל הערה המגיד יסוד, הרמב"ם לא ר, דצריך נפקא מדין
בבת נאמנים לגביה. ולכאו' אמאי מנה מחזן לגביה, הרי סיבת הפיל
הוי הקדה, אלא הוב צריך בבת מדין כל הבאה שבת נאמנים לגביה,
דכל דבר נאמנים אצל זמן הנסיך בנוגע. ובנוגע הנפסד לגביה.

אמר בא, דלא בעי ג'

הנה לפי זה הנבה, שלא חבי יום ושברה חבי יום, שלא חיה ושברה לאחר, אבר אחר ושל אחר, ואחת המשיגין אומר שלא אחת, בלא שאחת שלא אחת, בשעת שבירת שלא אחת, והלה אומר אינו, ולדעת חייב. דברלש מי עדיף (דיקא לעיל הש"ס). ובין אינו להיות אחרי כאן אינו אסור שלא בינהון ובי.

ואמר הכי בבא ג"כ: ואלא היכי אמרת לאחר אחרי הוא בעלי אם הלימין, והאי הכי כפי המאמר נסתר, דברלש לוי מי עדיף, ובכי אחרי דומה לאיזה אם פרשתיך. דקתני בתמיד לבולד, דהכי הכי אדם שלא חבי יום, וכן בשלא הוא, אלא אלו אם אחב לאחר אדור אמן שלא ונסלם, או שאמר בשאחב, מדמין לו אחר אמן השלה ואחיב. אלא הוא אדם שנעשה שלא עליה ובשלאה מינו ולדעת אם אחר אמן השלה בשאחב, הוא באומר אלו אם התקרבתי אל אז לוי. דקתני בתמיד.

ובי הכי אם, דאבינו לאמר דאמרשו אחרת בשלה חבי הוא ושברה חבי יום, סתמו קתני. ולות מלבבה לומר שאמר חבי א בשון אן הוא בשלה, אז הוא בהשמון, ובהון שלא את אחב בשמן השלה, אלא בשלאה מינו ולדעת מינו אדם בשלה כלל. ושפר פרינן, אמרו תני חיב, ובי הכי והאי אוונו דלמר אינבשרין לני הרמדלק כלל דנסק בהתיר דהניא להם אדמן פיה שלה ובי תיתו לשלם מבבס. אדמן מנני שנבסון נתבטלו משלת תשובה לוונשה, אבל לני הרמלן כלל, דנסק הוא בהלכ, דפסר הוונשה נפני

רגשי אחריות לו לתרומה גלוי מעמד אנושי, והערך בשעת האנושית
ולו רגשי אחריות הלו שהרי מבינים למודרני בעקבות
הגדרת אותו את חבר. יום המבוגר בשלהן או יום בהמבוגר שלה, כון
הגיון תולה אנושים מעשה משיבה אולו מעשה אנושי, והלו אלו מתב
אנושי, הלב בעוודה מלו אם מתמיבתי לן ופטר, ומלב שפר בהיך מומר
חיב.

מהלו הרוטבלן, הלבו בשלמן בלב רבי, והלבו בקנאי סיבן שלא
רבים מלך מעמד משיבה מתמיב באנושין, זה אלו בקפר מלו אם מתמיבתי
(כגון סמך אם הלב פעומה או אנוס ומולך) ולכל הרוטבלן, הלב מלך
הרי הלו מלו מתמיב מעמד משיבה, לולו דמיב אב בעלה לגלתה, מעמד
משיבה, הלבו ומלו כל פעם שבלו בחוץ, כל הבלו הלבה בשלבו הלבה
מלבו ולבבו אם הלב כל הפעל אלא מלמד דבר נעבר או נאנס מתעבר
בפסי מלנרע מעמד משיבה ולא מלו מאבר בפסים בנתאים ומלו מבל
ולכל מלו מלך מעמד משיבה שנר הלו הבן אלו אם מתמיבתי.
ומוונג הרוטבלן לכל הבלו הבלו מלו פעומה מבעלה, או מלבו בלב,
או מנוס בפעלו, והלו מבמעב מלו מעמד משיבה לגלם, אלו הלב
הלו בתנאי אם נעבר ומלו ומבים סמך אי פעל מו מנוס.
הלו סמך בתנאי הלבו אם מתמיב מו לבן, ומלא הלב בלו מתמיבתי
ומבל בעולם שבו בעמד הבינף, אלו הבפסים מסתבבים עשו
כל הלב שיהול אבל מעמד הפעולה והבפסה.

לחקה רק סיגלון מבחוץ. דוגל בהשקפה, כמו הבין הקטן
סימן מבחוץ, הלבנון וקרוי יצולוי, מעלה בטוי בשמן הנסך,
ומי סדר שהוא תולב הקוף מיד, ובתנאי, שני הטוי לחוברו בשמן
שמלה, אי נמצא לבסוף, מיהו לנו הנטה הון, לאל, הלבנה שמן
מעיבה, ונתחבר הטוי כנ"ל שהוא תולב בשמן שיבה

(ג) פלוגמא דרב ור' יהושע במתניתין, וקי"ל כר"ח דרב
דרב פליג ברור ברי ע"ד, ואמר אין ברי דברה הוי גדול
עמוד דברה שלה, ואמר לרב ברור ברי ע"ד.
- ואמרי התוס' דהגמ' היתה יכולה לדחות, כי הכי הוי
ברי גדול, עמוד שלה, ובהקם ברור לעוד ברי ע"ד.
ואמר מר"ן בב"ר, דלא קאי ג"כ, לרבי לא אמרה אותו הוי המקום
לא ידעה, והיתרים ואמרי שמעון, כי אינם ודאים אם הוי
- אתיהם. והגמ' עדיין מסופקת לגמ', לדון ברור אין ברי ע"ד.
ובמקום ברי גדול, ושמא שלה הוי הוי לאיבוד.

~~(ד) לדון ברור ברי ע"ד, ותיבו ושמא לשלמא. לדון בפשיטה~~
~~הלכה, ברי ע"ד אינו ברי שלה עמוד לה הוי.~~
~~אלא קושי בב"ש. הכמה דינים, ודבר ובדבר שניהם ברי.~~
~~אלו שניהם שמא.~~

(ד) ויש לחקור אם הברי והשמא, שניהם שלהם, או שניהן
גדולים ושניהן הרבה אם המיקום שלו שיהיו ברי שלה, אלא
- בשמא הוי שמא גדול, ובכל אם השמא שלה לא מהני אם
ברי שלה. ואו נימא הוי בשמא קרוב לשלו כלומר מסופקים
לו שאינו ודאי אולי אמר שבאו משקיו לאחר שיצא ודאי
ונולדה, המקום המלחם אותו, אמר ~~בשמא~~ ברור ברי ע"ד

לא מצינו לשמאל בהיפוך דין בדרך השמיים בדרי. ומתרבים הולכי נאמרים שאינם
ודלא, בסתם בדרי לשמאל בדרי מדינה. ומצינו אבות הולכי רשמאל טוב,
אלא הוא לגמרי, אלא בדרי מדינה הבאו דברי טוב, הרבה אמרו בשמאל
לבוא נאמרים שאינם ודאי מעלת מיגו, ומבאר כן בתרוץ דאם
כן בכל אבל אבי אבא הרבה לומר כמו שמאלו הולו בדרי טוב
ודחש את הדבר טוב. נמצא דאינם הולו טוב, והכי
דרי דאינם מלמד בדרי אינם הולו טוב, נקרבים בה אלו
תשובה)

(ג) אומרים בגמרא דשמאל דבר דנאמרים, מסתם דיש לה מיגו,
אבל בדרש, בכל מקום חסר בתורה, ובמלה לומר הבאים לסמוך.

ומצינו הקבוצה (מי כמה סקה) לאמרו הלו מיגו לחלבים
ולא אומרים. ואומרים הבשלונים דבהם בדרי הדרה שמו הדרה
בדרי מדינה ונאמנים לחלבים, כי בדרש בכל המיגו,
נאמנים, אלא הבלו מיגו לחלבים ולא אומרים.
ומצינו הקבוצה שם, תבואה דאיבו עשר בתרומה, ומה הבו הלו
עשר, הלו מלמלו, אלא דבר שבדרי עשר המומר לגמרא, לולי
בקבלו רמו, אמר לו מיגו מיגו לחלבים! (ו) שם אלא שאמרו ר"ל)
והבאנו ישר הקבוצה והבאנו מאד כמה בתרוץ בה שם.
ומן מובן הגמרא רוש כמה בתרבות רשמים ותרוץ שם.

(א) ובראמה התרוץ בה אלא ב' אבי סיטרמי דאיבו עשר בו

ד) בהיר הוא דעתו דהלך דעומדת, משום דרוש בגינוי
מצוות הגוף המשמשת לברי בדבר.
ולכאורה קשה דהרבה איכא ספיקא שאין מינה מתיר בדבון
ומעשה הבתולה, ובקוונות אי איכא מצוה שמינה בעולם.
ואיכא מלאו דרוש לתוך, דקיימא דרוש לאו ברי עדיף

לכאורה הא אולי דכל היכא דמספקא אם מינה בדבון איכא
מצוה בדקות, דאין מינה בדבון, ומצוה דאיכא הכי דרוש
בגינוי מצוה בדקות, ומותר ברי עדיף. ואולם המאמר הנוסף
(בתנחומא ט"ו) דרוש אונסין קלין שאינם לידה ומדאיכא קלין,
אלא דמינה בדבון, מלא הוי כ' הבתולה סמ, דהוי רובא אינן
אלין מדרבנן.

ה) והמהרי"ט באינגלין, וכן כ' מהרש"ל בשם בתנחומא שם,
דהן הנידון הבא, לגבי אם נמצאה לפני האירוסין או
לאחריו, לא מהני דרוש, כיון דלאו הא חזיא בתולה בלי,
ומצוה דיש לבעל לעמוד אלא שלא נתחייבת, ובצד קשה
דרוש לאו ברי עדיף, אי לאו דאיכא מצוה בגוף
ושל אם מינה לאחר אירוסין, דבר מה חזיא בתולה
אלא שאם מינה בדבון הנשואה ונמצא הרה שבבר
נתחייבה, בצד טעמא שאי אל הבעל נתשבר בטעמא

(3) (15)

אלה אם לימודים; שחיים לשלם לבולם. בארגון מאמר בך, דפן קיים גם.

(1) ומה תפקיד מס פוסה, דפן בזה, אנו מתן בעלים לד שלא שתן, מהלכים בין וגבה. והקשר התוס, אומרו לגבה לא נוסלו בתשה, כיון הטהר המאוחר לינבות לאו בעבדו דמי, ואיתה מי חלק אומרו לא תסלק הכתבה, למד אם גם אלה אם בחיים, בדרי מדפן. מיקם בגם התוס, דמגרמי שהתירה לגלה סבק עד שעשה אלה לשמן בדרי (לאור קוס)

(5) ולפי המהרש"ל, דסבק עלות הלו בגלה אם לימודים כיון שמתחיל בלוקרו, והסבק הלו רק אם נפסד מן הלו. אבל אומרו לו קשה התוס לכל, דברי קוקל בגלה אם לימודים חייב לבולם. אם ישנה בתיבות מס פוסה להקרבנו, לא יכול. (מה חידוש הוא מאיר והקרבנו לאבי, ושם באשה) ובכל לבאור תלמידים בתוס פוסה הגלל, דלו במהרש"ל הגלו.

(7) הוא מן המאמר, לבאור הלו סתירה, דהקרבנו הלאל פל בהמהרש"ל דסבק לשם אם מיעבה הלו בגלה אם לימודים, ומודו הקרבנו מס בתשלום לא בכל דנפסד בתשה מיעבה בכל מלוקם, אלו כיון מעבה, שלמעלה דבר לא נתחייב הכל. (מה חידוש בזה הקרבנו בתור הקדם הבא. לחוס)

6 זו גרגלה – כינוי לאדם שנגב כלפי ולא ג'
כי הגה, מהגו הגרגלה שם. וגרגלה (לפי אישור הגר)
ותלה הגר שם, והקהילה מהעלה סימן לגו.
ואם בא בדקה אז לגו ובהאמה ובוסבאה, לגבו שמרים.

כי הגלה יש לעשות הרבה פרטים, בהמה והאמצעות שלה.

בדבר שלו את שלמה, הקיטל הרביעי לשלום, חולם סי' לה.

ובמשנה שם ובגמרא חיבר בצה, הלמדו שלו את שלמה שאינו חייב רק בשביל הגר לחיות, שבכל שאר לא הגר לחיות (שמואל שלר) נסלח. אלא לכל וחייב כל אדוניו.

ובכל הקומות הלו בגלות מהגיוס בתנאים, פעם כל שבעבו כל הגר התנגן הגו אומות מאוכסנים. נגינות והלו אומה לגו בו, אלגו מה שלגו אכסנים, והגר מקום מקום טמאות, כגון ובגו אומות הקומות, ובכל יהלא אומה בגיות נגמנים. ואיבגו אמגוגו בגגו בסל הקל הגגו מאוגים גבל מנה יש לה. והקול הגוס שומגו יש לה מנה ניתוש שמגו גינתה נתתגו בבבל ובגסידה כל בתגבגו, והבגתו הגגוס מצה, הגגגגים ממגן הגלו סס.

ובגגה הקומות, הגגו הקיטל הלרוסה יש לה בתגבות ואגל לגו. בגן תשגו שמגו גינתה הבבל. הגו הגו גינגו ולגע את שלמגן הגגגב, ובגבגה מצה הבגוס סל הגגו בגגו גו שלמגן, בגגגם בלגו הגל לחיות נסלח.

ולבסוף אולי בגלל התנאים המיוחדים בתיאור אלה הביאו בלא הגל
למיעוט, חיוב.

ואולי לפי הנאמר בפתגמי שם אומר דבר הטובה הקיומית אינה
בדולה מהי עדיפה, ומהו הנאמר שם, ומהו לגיל מהי עדיפה,
והיו הקיומיים דלקח משום דיש לה מיעוט, אזכר משום הגלה.
הרי הלתה הסיבה של הנאמר פלי לקח, הבדולה ויכולה לקח
תקלה המסוגל לחרי, מוקדמין ממון, ואם היו אלה הגל
למיעוט, הרי מהי שיגרסתם ניגרסתם לא הגל למעט
(והי פלי הלאה להוקמו) ואכ"מ ביפלי שם, הרבה שנים
של המשלה הלאה בצרי, הרמי בין הבתולה הי ודרי חיב לי
והסמך הוי אי שמאי, לל דלקי איקרוחאל חלש.

ומקדמין הפלי למיעוטי הרשב"ם (לוטין נקבה) דפי
להרבה לקה חשיב תקלה מה שהוה חיב לי מקדם, שלגיר
חיב אי בדולה הבדולה התקלה אולימי דלקי, ואלקי הגל
הוי לגי למיעוט. והיקוס הלמוד הקמו אולימי דהי דפלי
דיונה שיקרה, ופלי דאי הרי לתקלה, ולי מהני להוקמו
ומאה הקמו הלהיה לי יהי לה עם מקה השמי ינקבה
הבדל. אבל לפי הקיומי בלקי יש מקום לומר דעם
הקיומי פלי הרמב. (ביפלי תלי מי מ
אות טלי)

ובכל המקרה תורב, לא אמרו הלכה כללי, הרמב"ן התורב מודה שלא
לגרוש, ולא הרבה מודה לגמרי. וכו'.

לדעתי הרמב"ן בחר שלמים, בהנו דבוי לא בפלגין דחיר לגמרי.

(א) מפני דהוי ברור וחצוף (בעקר תורב) בבאלבא בתרתי לא כן.
ותיב אלבי הבנו דלא תלי לגמרי, בהבנו דמתרתי שם. (~~[illegible]~~
אלא אם בשנו הלא שלם, בהבנו דמתרתי שם.

(ב) סברת בעה"ת. דסל דלא תלי תורב לגמרי אי לגמרי
דחיין, והטעם הוא דהיה שפיר אנסיה בהנו הלא דק לגמרי, X)
ולכן בשנו שב, הוא תלי לגמרי, לגר.

(ג) מבואר הרמב"ן סתם פרמון אינו מיבי ודאי תורב, אם
בלא סברו דמתרתי. ואיה דהנו כי הסק (פי' אם סק לא)
הוא אב הסתק של פרמון הוא קודם לתורב, ~~[illegible]~~
ואם תחבר ודאי, בכלל ליבו תלי תורב, ולדעת הטעם
מבואר הרמב"ן סתם אינו מיבי תורב ודאי.
(ריה"ל שם, אולם יש)

X) כיון דבלי שנו אלא, הוה לי' לגרוש, ולא סק, חייבי לשיקולא.

בגדר חולה סי' עה סט"ו: וכל שם מקבל דרך שבלילה או שבנקבה בדרך, והלה אומר איני יודע אי הלילה או אם הנקבה בדרי, ושאל היסר, איני יודע (דברים לוו בני ערים) ונטלה.

~~ואי בא לעבר יש, ישלם, ואינו חייב אחר תחילת איני יודע~~

~~אי בלילה, ושמיעה לשאל היסר תצא~~

מקבל ד' בדרך שבלילה או שבנקבה בדרך, והלה אומר יודע אני שבלילה מקבל, אם הנקבה אצלו ואיני יודע שמא הבעלת לך, אם לוו, חייב לשלם, ואין הבעל נכנס לשאל אני שבולא היסר.

ובס' בית הלל (חו"מ סימן מ') כתוב ד' טעמים בהא הלכה אם מילתא בחזקה (א) משום דאין ספק פרנסה מלבינו מיד, ודלי הלוה (והני חולין) (ב) מצלם כיון דמיבעי בדי שם בחזקה עמוד שם הלוה, ודבכולם חצי חולב, בדלא בדי עדים אינו לבינו מאן.

ובאו דכי הדרשינן הכא פשיטא דקים לדבר שנמצא דקלד הספק לפנינו, עצה לא סדהו (ב) בלאו, דלו שיל לומר אין ספק מלבינו מיד, ודלי דהיינו ספק לפנינו. ולכן הדין הראשון. אולם אם הטעם הוא (טעם ד' הלל) משום דמהני חצי אולב דבכולם בדלא, אלא בבהמה דיש ספק

לפניו, חייב כיון דסוף סוף ש הכול תלוי חיוב.
(X

~~[illegible]~~ ובאמת קיטין עלה גי, מחרי דגם האלה
אומר מחול, ואלא סל להשבון הבאו אם בראשון חייב,
גי הקבוע סי עלה. רה השבון סל דשלו הוי לי
לגלות לידע, חייב אף עשומן האלה שחול, והנה בהקן
שהאלה עומן שחול, הרי לש הטעם דבולש בקיוף תלוי
ועכשו הוא רק מעלם דיון שפק מוקמו מידי ודאי
ונצה כי הרשבון דכתב שפק לפנינו לש לומר איון
שפק מוקמו מידי ודאי, ולכן אלה הכל אלא מולקין.

ובאמת אלה, דף בי ב. כי הרשבון דלהלן מעלה שהה
שתיבה, הוי אלו אם נראתין, ופרי הבאו אינו שפק
לפנינו, הרי כי הרשבון דחולין אלה הכל, ונה פשוט
לאה שכי הרשבון בקיטין שם. ואפל דהתם נבלה מחיי.
בבולש ומאנלו לדרוש שם ובהקן אפי' אי יש שפק
לפנינו, אלה חייב, דפשוט יש כמן דולש בקיוף בתלוד

(X) אם עוד נאה לפי השקם לפי עלה סקטל, בפתח ודוקי
שפק נראון קודם הלאה, כאון שהיה לו פקדון ביד, ואמר
שעשה הלוה לו ונתחייב לשלם לו ק' זהובים, ונתפקר אחר ודע

אינני שאני הוא שלה כך כי, ובלבד שאומר אינני יודע, ואז נסיר שהיה שלה
כי אינני מתמודם. זה נתחברתי לך שלום, אלמה חייב, כמה הרגיל
לפניו ונקרא מסך, ובמקום בלשון ברור עדיפה, ובן משאר מסתנוור
המסקנים. זה קולות המון, מה שלה מקלה. ובמה ובגלל חלב מה מ
מקרוב בגיל כי הגן, בשלום בטרדות של אין אם לו המון
בחוץ, וכל בקולם, חלב, מלון.

(ג) ~~(ב)~~

כי הנה בא נו"ג מדיני האלקים, הנמצא בתוך הדברים המה דומה
תיבות, תנ"ך בתיבות (הפך בדרוש לזה בדי ארץ), ומשיך טוב עמן
שנשמה ביניהם, ותנ"ך הפך אור אור התכלית כמו הטבלה תנ"ך
ושברה תנ"ך ~~[illegible]~~ שומר מתמיד מעשה שבלה.
ובשברה תנ"ך ~~[illegible]~~ ובשבר אחת כמו הטבלה תנ"ך
ובכ"ל הקמ"ו היו מאורות אחת ובשבר אחת כמו הטבלה תנ"ך
ושברה תנ"ך, (פשט את שבלה הנ"ל) כל המאמר שכ"ל
והנה הלחמה (פשט את שבלה הנ"ל) כל המאמר שכ"ל
הנה בבי לקשור. והיו שבלה תנ"ך ובשבר שברה, הרי
בזה אור התכלית כמו הפך להמאמר (פשט הנ"ל) בשומר
מתמיד שומר שברה. והנה שבלה

והנה נתרבו המאמר ובמוטבלו, המאמר כי בלאמר בשומר
מן תעבד בשומר מעשה הוא אור לבדו אור בעולם
לבד משומר אותם שתעבד אולם המוטבלו שם כי הוא
שבלה מעשה מעשה שתעבד, לה חלב אמור מעבדו, אלו הוא
אבלה בונסה את השמרת חיצונה, ולכן לה אור בעולם
כמו הבעלת מין חלב עבדו, ובכן סקל ובכן
ובמאמר פשט בבמוטבלו כי הקלות מה שמו סקל
הפך המעשה במוטבלו, לקח את המאמר,